

IRENE
HANNON

Danslied

Zij danst door de wereld,
hij staat met beide voeten op de grond.
Kunnen ze samen hun ritme vinden?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

1

Haar zus lag in coma.

Devyn Lee zoog haar longen vol Oregon-zeelucht, draaide een parkeervak in, zette de motor van haar huurauto af en liet het stuur los, dat ze vastgeklemd had tot haar knokkels wit waren.

Hoe kon er zo snel zo veel veranderen?

Gisteravond had ze de titelrol in *Giselle* nog gedanst in het Lincoln Center.

Nu stond ze voor het ziekenhuis in Coos Bay waar haar zus lag, bewusteloos nadat ze over een gebroken stoeptegel was gestruikeld.

Er was maar één woord om te beschrijven wat er in de afgelopen achttien uur allemaal gebeurd was.

Onwerkelijk.

Terwijl de opeenvolging van gebeurtenissen door haar hoofd speelde, sloot ze haar ogen en masseerde ze haar neusbrug.

Laat op de avond kwam er een telefoontje van een neuroloog van dit ziekenhuis.

Vertwijfeld zocht ze online naar de eerste beschikbare vlucht van New York City naar Oregon.

Ze had midden in de nacht een telefoongesprek met de balletmeester om hem te waarschuwen dat een vervangster vandaag haar rol zou moeten dansen in de laatste voorstelling van het voorjaarsseizoen.

Een vergeefse poging om drie uur slaap te pakken voor de

vroege vlucht op deze laatste zondag in mei.

Meer dan negen uur reizen vanaf instappen tot aankomst, gevolgd door de korte rit vanaf het North Bend-vliegveld naar het ziekenhuis.

Hoe hectisch haar dagen meestal ook waren als hoofddanseuses van een van de meest vooraanstaande balletgezelschappen, geen van die dagen was ooit zo chaotisch en waanzinnig geweest als deze.

Devyn raapte haar laatste restje wilskracht bij elkaar en pakte haar tas. Het mocht dan in Oregon pas twee uur 's middags zijn, maar in New York was het vijf uur. En het beetje energie dat ze had gekregen van de kalkoenwrap die ze tussen de vluchten door in San Francisco had verorberd, was uren geleden al opgebruikt.

Maar toen ze achter het stuur vandaan gleed en naar de ziekenhuisingang liep, vibreerde er een tinteling van door ongerustheid veroorzaakte adrenaline door haar zenuwuiteinden.

Nog maar enkele minuten en ze zou oog in oog staan met de zus die ze na de begrafenis van hun vader dertien jaar geleden niet meer had gezien.

Met een knoop in haar maag liep ze door de deuren die open-schoven toen ze naderde. Ze bleef bij de receptiebalie staan om de weg te vragen. Daarna beende ze naar de lift terwijl de vragen die haar sinds het telefoontje van gisteravond hadden gekweld opnieuw door haar hoofd speelden.

Waarom was zij opgegeven als Laurens eerste contactpersoon, en niet Laurens echtgenoot?

En waarom had ze 'dit nummer is niet langer in gebruik' te horen gekregen toen ze het nummer belde dat ze lang geleden had opgeslagen voor Dennis?

Fronsend drukte ze de liftknop in.

Wat was er aan de hand met het huwelijk van haar zus?

Een telefoontje in alle vroegte naar haar moeder in Parijs om

het nieuws van het ongeluk te brengen had geen aanwijzingen opgeleverd. Volgens haar moeder had ze maandenlang niets van Lauren gehoord en had ze tijdens hun laatste gesprek erg lelijk tegen haar gedaan.

Dat was niet verrassend. Moeder en oudste dochter hadden nooit een hechte band gehad.

En haar twee dochters samen ook niet.

Betreurenswaardig... maar begrijpelijk. Het was lastig voor de zussen, die niet alleen aan verschillende kanten van het land woonden, maar ook in twee verschillende werelden vertoefden, om een hechte band te vormen – zeker als een van hen duidelijk had gemaakt dat ze totaal geen zin had in gezelligheid.

De liftdeuren schoven open, Devyn stapte naar binnen en drukte op de knop voor de eerste verdieping.

Het was niet zo dat ze door de jaren heen niet geprobeerd had verbinding te zoeken met Lauren. Maar toen iedere poging die ze deed om haar de hand te reiken was afgewezen, was het makkelijker geweest om haar drukke leven te gebruiken als excuus om verdere pogingen om hun beschadigde band te herstellen in de ijskast te zetten.

Ze leunde met haar schouder tegen de muur van de lift en zuchtte.

Eigenlijk kon ze het Lauren moeilijk kwalijk nemen dat ze een hekel had aan het jongere zusje dat al hun moeders aandacht had opgeslokt en wier balletaspiraties iedere schijn van een normaal gezinsleven onmogelijk hadden gemaakt.

Maar zodra ze wakker was, konden ze misschien een begin maken met het herstel van hun relatie – een taak die ineens noodzakelijk was geworden.

En haar zus werd wakker. Een andere afloop was ondenkbaar.

De liftdeuren schoven open en Devyn stapte uit. Met haar vingers om de riem van haar schoudertas geklemd, liep ze naar de

ic. Ze bleef staan naast de intercom, haalde diep adem en drukte de knop in.

Toen de deuren open zoefden, dwong ze zich om naar binnen te lopen.

Een vrouw in operatiekleding aan een centrale balie keek op. ‘Kan ik u helpen?’

‘Ja. Ik kom voor Lauren Collier. Ik ben haar zus.’

‘O, ja. Ik heb u gesproken toen u belde uit San Francisco.’ Ze kwam achter de balie vandaan. ‘Ik loop met u mee.’

‘Hoe gaat het met haar?’ Devyn liep achter de vrouw aan en wachtte met angst en beven het antwoord af. Hopelijk hadden zich geen complicaties voorgedaan sinds ze gebeld had tijdens haar overstap.

‘Geen veranderingen. Al haar vitale functies zijn sterk.’

De vrouw bleef staan bij een kamer met glazen deuren. ‘Ik zal de neuroloog laten weten dat u er bent. Ze wilde u spreken zodra u er was.’

Een golf van onrust schoot door haar heen. ‘Waarom?’

‘Om haar behandeling te bespreken, vermoed ik.’ De vrouw gebaarde naar de kamer. ‘Praat gerust tegen uw zus. Mensen die verder niet reageren, horen vaak wel wat er gezegd wordt. Wilt u iets fris drinken of water? We hebben ook koffie en thee.’

Nadat ze dat aanbod had afgeslagen, haalde Devyn diep adem en betrad de kamer.

De vrouw in het bed was Lauren, daar was geen twijfel over mogelijk. Dezelfde parmantige neus. Dezelfde van nature lange, krullende wimpers. Dezelfde hoge jukbeenderen.

Maar haar grote zus was verouderd.

Heel erg zelfs, voor iemand van slechts vijfendertig.

Haar gezicht was ontspannen, maar de twee groeven die zich boven haar neus hadden gegrift waren nieuw. Evenals de uitwaaierende rimpeltjes in haar ooghoeken. Haar lange, donkere

haar van vroeger was verdwenen en had plaatsgemaakt voor kortgeknipte lokken met zilveren draden.

De afgelopen dertien jaar moest ze met serieuze uitdagingen te kampen hebben gehad, al had ze in haar afgemeten antwoorden op telefoontjes en tekstberichten nooit aangegeven dat er problemen waren.

Maar hoewel de veranderingen die de tijd en stress hadden tweeweggebracht duidelijk waren, was er weinig zichtbaar bewijs van de verwondingen die ze bij de val had opgelopen, afgezien van een elastisch verband om haar linkerpols.

Behalve alle medische apparaten waaraan ze gekoppeld was. Devyn maakte een snelle inventarisatie.

Een monitor om de hartslag en bloeddruk te meten. Infuus. Slangetje in Laurens neus. Saturatiemeter om haar vinger.

De rest van de apparatuur kende ze niet.

En wat was er onder het laken nog meer aan haar vastge maakt?

Devyn greep het voeteneind van het bed en hield zich stevig vast.

Hoe ze ook haar best had gedaan om zich op dit moment voor te bereiden, het was alsof ze een stomp in haar maag kreeg nu ze haar zus in coma zag liggen.

Misschien waren Lauren en zij niet zo hecht geweest als had gekund voor zussen die slechts twee jaar in leeftijd scheelden, maar nu hun vader niet meer leefde, hun moeder hertrouwd was en een nieuw leven leidde in Parijs, en Dennis kennelijk niet meer in beeld was, hadden ze alleen elkaar nog als echte familie.

Lauren moest beter worden, zodat ze opnieuw konden beginnen.

Devyn knipperde plotselinge tranen weg en ging naast het bed staan om haar hand op die van Lauren te leggen. Ze probeerde een vrolijke toon op te roepen. 'Hoi zus. Ik ben het, Devyn. Ik

hoorde dat je in dromenland bent en besloot hierheen te komen om een oogje op je te houden. En ik blijf bij je in de buurt totdat je besluit weer tot de mensheid terug te keren. We hebben heel wat bij te praten. Ik zit nu tussen twee seizoenen in en ik ben van plan om een poosje te blijven.'

'Dat is goed nieuws.'

De stem van de neuroloog, die haar gisteravond gebeld had, klonk in de deuropening.

Devyn draaide zich een kwartslag. 'Dokter Sherman?'

'Ja.' De vrouw in de witte jas, die ergens in de vijftig leek, bleef op de drempel staan. 'Familie in de buurt helpt altijd tijdens een gezondheids crisis, zeker met hoofdletsel. Kunnen we even een paar minuten praten? Er is een kleine zitkamer vlak bij de ic.'

'Oké.' Devyn boog zich dicht naar haar zus toe en streek een verdwaalde pluk haar uit haar gezicht. 'Ik ben over een paar minuten terug, zus.'

De dokter liep voorop door de gang, de ic uit naar een kleine, verlaten zitkamer. 'Gaaf u zitten.' Ze wees naar een van de stoelen en nam naast haar plaats. 'Fijn dat u zo gauw bent gekomen. U zult wel uitgeput zijn na ons late telefoongesprek en de reis naar de andere kant van het land.'

Devyn wuifde het weg. 'Dat doet familie in een noodgeval.' Behalve hun moeder dan, die zei dat ze wel even afwachtte hoe het verder liep voordat ze aan de lange reis vanuit Parijs begon. Ongetwijfeld in de hoop dat Lauren zou ontwaken zodat ze lekker thuis kon blijven.

'Niet altijd.' De mond van de arts vertrok droevig voordat ze verderging. 'Ik liep net het ziekenhuis uit toen ik gebeld werd dat u was aangekomen en ik besloot terug te gaan om persoonlijk met u te praten. Ik zal proberen leekentaal te gebruiken, maar aarzel niet me te onderbreken als ik er te veel medische termen tussendoor begin te gebruiken.'

‘Ik heb tijdens mijn vluchten al wat opgezocht over coma, maar de informatie die ik online vond, was nogal verwarrend. En angstaanjagend.’ Zacht gezegd.

‘Hersenletsel is gecompliceerd. Het is een voordeel dat uw zus geen andere trauma’s heeft opgelopen, afgezien van een paar blauwe plekken en een verstuipte pols. Daardoor kunnen we ons concentreren op de hersenen. Zoals ik u gisteravond vertelde, was er op de oorspronkelijke CT-scan een lichte zwelling te zien, maar waren er geen tekenen van grote structurele verwondingen of bloedingen. Haar pupillen reageren, haar reflexen functioneren, ze reageert op pijn en ze ademt zelfstandig. Dat zijn allemaal hoopvolle tekenen. Ons doel is nu om de zwelling te verminderen om te potentiële schade door druk binnen de schedel te voorkomen.’

‘Hebt u vochtafdrijvende middelen en steroïden gebruikt?’ In het vliegtuig had ze op het internet gelezen dat dat de eerste aanpak was voor hersenzwelling.

‘Ja. Die hebben geen effect gehad. En de nieuwste CT-scan laat zien dat de zwelling is toegenomen. We maken ons zorgen over een vermindering van zuurstoftoevoer en bloedstroom naar de hersenen, en over problemen met de hersenstam.’

Devyn balde haar handen tot vuisten, tot haar nagels in haar palmen drukten. Op alle sites die ze had gevonden, had ze gelezen dat problemen met de hersenstam een ramp waren. ‘Dus wat gaan we doen?’

‘Als het nodig is, kunnen we een deel van haar schedel weg nemen om de hersenen meer ruimte te geven om uit te zetten. Eerder vandaag heb ik een neurochirurg in Eugene voorbereid op de casus, maar ik hoop dat de zwelling zal verminderen voordat we die stap moeten nemen. Tevens zijn er aanwijzingen dat haar luchtwegreflexen afnemen, hoewel uw zus zelfstandig ademt. Dus we gaan haar aan de beademing leggen. Daar moet u niet

van schrikken. Het is vaak nodig in dergelijke gevallen.’

Devyns hart sloeg een slag over.

Moest ze rustig blijven terwijl ze haar zus aan de beademing gingen leggen?

Hoe zou dat kunnen?

‘Kom.’ De dokter gaf een klopje op de rug van haar koude hand. ‘Als ze reageert zoals ik hoop, zal ze spoedig ontwaken en zal beademing niet nodig zijn.’

‘Zolang ze in coma ligt, is het niet te voorspellen welke gevolgen op lange termijn dit letsel veroorzaakt, toch?’ Ze hoefde het eigenlijk niet te vragen. Haar online onderzoek had haar het antwoord al gegeven.

‘Nee.’ De neuroloog wond er in elk geval geen doekjes om. ‘Het brein kan onvoorspelbaar zijn, en onderzoek geeft ons niet altijd duidelijke aanwijzingen over de omvang van de schade. Maar we zullen snel meer weten wanneer ze weer bij bewustzijn komt.’

Wanneer, niet áls.

Dat was tenminste iets.

‘Maar stel dat er wél schade is?’

‘Zullen we dat bespreken als het zover is? In de komende achtenveertig tot tweeënzeventig uur zullen we meer te weten komen. En houd dit in gedachten: veel mensen die korte tijd in coma hebben gelegen, herstellen uitstekend.’

Waarbij de woorden ‘korte tijd’ van cruciaal belang waren.

‘Mag ik vannacht hier bij haar blijven?’

De arts aarzelde. ‘De bezoeken zijn om tien uur afgelopen, maar soms maken we een uitzondering. Ik zou u echter willen aansporen om een nacht goed te slapen in een echt bed. We kunnen u bellen als er iets verandert. Logeert u in de buurt?’

‘Ik weet nog niet waar ik logeer. Ik wilde eerst meer weten over Laurens toestand voordat ik plannen maakte. Mijn zus woont hier ongeveer drie kwartier rijden vandaan, in Hope Harbor,

maar ik heb geen sleutel van haar huis.’ Hoewel ze de eerste jaren van haar leven had doorgebracht in het ouderlijk huis dat haar zus had geërfd.

‘Misschien zitten er sleutels bij de kleren en persoonlijke spullen die ze bij zich had.’

Devyn aarzelde.

Voor langere tijd zou ze liever in Hope Harbor logeren dan in een hotel, maar totdat ze meer wist over de prognose van haar zus, was drie kwartier rijden te lang.

‘Ik zal haar persoonlijke spullen meenemen, maar ik denk dat ik een paar dagen in een hotel in Coos Bay ga logeren.’

‘Geen andere familie of vrienden in de streek?’

‘Nee. Feitelijk zijn mijn zus en ik alleen. Onze moeder woont overzees en is niet erg betrokken bij ons leven.’

De dokter dacht even na, haalde toen een kaartje en een pen tevoorschijn en schreef een telefoonnummer op de achterkant. ‘Ik geef niet vaak mijn mobiele nummer aan families, maar als u niet snel genoeg de antwoorden krijgt die u zoekt, bel me dan.’ Ze stak haar het kaartje toe.

Devyn nam het aan, haar keel werd dichtgeknepen. ‘Dank u.’

‘En denk erom, u hebt hier een heel team dat toegewijd is om uw zus weer op de been te brengen.’

‘Dat stel ik op prijs.’

‘Geen probleem.’ De arts stond op. ‘Nu we gepraat hebben, ga ik naar de ic om orders op te schrijven voor het plan dat we hebben besproken. Gaat u in de tussentijd nog even bij uw zus kijken, dan kunt u daarna een hotel zoeken en een hapje eten. Uw zus zal uw hulp nodig hebben tijdens haar herstel, dus het is belangrijk om goed voor uzelf te zorgen.’

De arts liep met haar mee terug naar de ic, waar zij naar de balie afzwenkte terwijl Devyn doorliep naar de kamer van haar zus.

Voor de glazen deuren bleef Devyn even aarzelend staan.

Ze was haar moeder een update verschuldigd... maar dat kon wachten tot ze een hotel had gevonden. Ze kon er tenslotte niet op rekenen dat haar moeder meer zou doen dan vanuit de verte meelevens – als ze dat al deed. Cynthia Lee Dufour was geen mens die alles uit haar handen liet vallen om meer dan achtduizend kilometer te vliegen om bij te springen in een medisch noodgeval. Zoals ze vaak zei: ze kon niet omgaan met gezondheidsproblemen.

Devyn liep Laurens kamer binnen terwijl de herinnering aan haar eigen verwondingen uit het verleden door haar hoofd schoot.

Zoals de gescheurde enkelbanden na een slechte landing tijdens een repetitie voor *Doornroosje*. Of de pijnlijke heup waar ze mee te kampen had nadat ze dag in dag uit te veel uren had gedanst zonder tussendoor voldoende rust te nemen. Haar moeder was met een wijde boog om die voorvallen heen gelopen, had haar overgelaten aan de handen van professionals en haar aangespoord om haar eigen nazorg te regelen.

Dus als Lauren hulp van haar familie nodig had, zou die van haar zus moeten komen en niet van haar moeder.

En dat was prima. Ze zou het regelen.

Koste wat het kost.

Nadat ze het leven van haar zus vaak genoeg had verstoord door de eisen van het dansen, kon ze haar op z'n minst bijstaan in deze crisis.

Devyn bleef naast het bed staan en pakte Laurens hand weer. 'Ik ben er weer, zus. Ik heb de dokter gesproken. Je krijgt voortreffelijke zorg en ik blijf op de achtergrond aanwezig. Als je me kunt horen, knijp dan in mijn vingers.'

Geen reactie... niet dat ze die verwacht had. Ze mocht er niet op hopen dat haar zus ineens bijkwam.

Dus terwijl de monitors bliepten, de bloeddrukmanchet pufte

en de zuurstofslang floot, sloot Devyn zich af voor het lawaai, sloot haar ogen en bad in stilte om leiding en kracht.

Die zou ze allebei in overvloed nodig hebben in de komende dagen – en misschien wel weken.

Ballerina Devyn Lee heeft haar familie en Hope Harbor lang geleden achtergelaten om haar droom na te jagen. Nu, jaren later, bereikt haar het bericht dat haar zus Lauren in het ziekenhuis ligt. Devyn reist af naar Hope Harbor in de hoop de gebroken relatie met haar zus te herstellen voor het te laat is. De rust in het dorp doet haar goed en al snel doet ze volop mee in het dorpsleven.

Maar haar danscarrière blijft trekken.

Aaron Steele heeft sinds het verlies van zijn vrouw geen interesse meer in vrouwen, en zeker niet in de beroemde danseres die opeens in zijn dorp ronddanst. Maar zijn dochtertje herkent haarzelf in Devyn, en door de danslessen komt het plezier weer terug in haar leven. Aaron kijkt met wantrouwen naar de band tussen de twee. Wie is deze vrouw die zijn dochter weer aan het lachen krijgt? En durft hij haar toe te laten in zijn leven?

Irene Hannon is de schrijfster van de succesvolle Hope Harbor-romans, over het gelijknamige fictieve kustplaatsje, waar gebroken harten geheeld worden. *Danslied* is het twaalfde deel in de serie, waarvan in Nederland al meer dan 15.000 exemplaren over de toonbank gingen. Eerder verschenen onder andere *Strandjuweel*, *Zandpaleis* en *Zonnegloed*.

ISBN 9789029740241 NUR 302

9 789029 740241

WWW.KOKBOEKENCENTRUM.NL

KokBoekencentrum.nl

UITGEVERS | UTRECHT